

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ 2023

ΚΕΙΜΕΝΟ 1

Ημέρα καταδίκης της βίας εναντίον των γυναικών

Δεν υπάρχει στην ιστορία της ανθρωπότητας διαρκέστερη και διαστροφικότερη καθυπόταξη ανθρώπων από αυτή που υπέστησαν οι γυναίκες από τους άντρες. Αρχίζοντας από τον Αριστοτέλη αναρίθμητα ήταν τα μεγάλα πνεύματα που αρνιούνταν σε αυτές την ανθρώπινη αξία. Μέχρι τον 20ό αιώνα, με ελάχιστες εξαιρέσεις, όλες οι συζητήσεις για την ισότητα θεωρούσαν ως δεδομένο ότι αυτή δεν περιλαμβάνει τις γυναίκες.

Η αντίληψη ότι είναι κατώτερα πλάσματα, φτιαγμένα για να εξυπηρετήσουν την αναπαραγωγή του κόσμου των ανδρών, είχε ως συνέπεια μια τέτοια κακομεταχείριση, βία και εκμετάλλευση, που όμοιά της δεν έχει υποστεί καμία άλλη ομάδα ανθρώπων (ούτε οι μαύροι ούτε η εργατική τάξη, κανείς).

Σε πολλά μέρη του κόσμου ακόμα και σήμερα η ωμή βία εναντίον των γυναικών είναι καθημερινή πρακτική. Στις δικές μας κοινωνίες οι ωμότητες είναι παράνομες. Τα φαινόμενα, όμως, βιασμού, οικογενειακής βίας, σεξουαλικής παρενόχλησης και ποικίλων άλλων προσβολών των γυναικών κάθε άλλο παρά σπάνια είναι.

Ξέρω ότι οι καθιερωμένες ημέρες μνήμης δεν συγκινούν. Σήμερα, όμως, ημέρα κατά της βίας εναντίον των γυναικών, δεν μπορεί παρά να αναλογιζόμαστε με ενοχή τη μεγαλύτερη αδικία που υπήρξε από καταβολής κόσμου, να συμπονούμε τις αμέτρητες γυναίκες θύματα, και να προσπαθούμε να οραματιζόμαστε δικαιοσύνη.

[Σταύρος Τσακυράκης, *Δικαιοσύνη: η ουσία της πολιτικής*, εκδ. Μεταίχμιο, 2019, σ. 202].

ΚΕΙΜΕΝΟ 2

[Φεμινισμός και Νεοφεμινισμός]

Τον εικοστό πρώτο αιώνα η μάχη της ισότητας μεταξύ των φύλων λαμβάνει νέα χαρακτηριστικά. Ο «νεοφεμινισμός», η «τοξική αρρενωπότητα», η «πατριαρχία», η «ταυτότητα φύλου» είναι όροι που πρωταγωνιστούν στον δημόσιο διάλογο περί της ισότητας των φύλων. Στο πλαίσιο του 2ου Φεστιβάλ Φιλοσοφίας, στο Γαλλικό Ινστιτούτο της Αθήνας, με τίτλο «Μεταμορφώσεις του αρσενικού και του θηλυκού», αναπτύχθηκε ένας ενδιαφέρων διάλογος για το πού βρίσκονται σήμερα οι σχέσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών. Η Μπελίντα Κανόν, συγγραφέας και δόκτωρ Συγκριτικής Λογοτεχνίας, μίλησε στο «Βήμα».

Για την Μπελίντα Κανόν ο νεοφεμινισμός οδηγεί σε σύγκρουση ανδρών και γυναικών, γεγονός καταστροφικό. «Ο κλασικός φεμινισμός του 20ού αιώνα, τον οποίο εξέφρασε η Σιμόν ντε Μποβουάρ, μαχόταν για την ισότητα ανδρών και γυναικών αντιμετωπίζοντάς τους ως άτομα, ως ανθρώπους. Στον 21ο αιώνα, και κυρίως μετά το 2010, βλέπουμε την ανάδειξη του “φεμινισμού της διαφοροποίησης”, ενός ρεύματος που επιμένει στις διαφορές μεταξύ ανδρών και γυναικών, τις οποίες θεωρεί αγεφύρωτες. Προφανώς και υπάρχουν διαφορές μεταξύ ανδρών και γυναικών, όμως στις περισσότερες εκφάνσεις της ζωής μας είμαστε άτομα, άνθρωποι που δρούμε: είμαι συγγραφέας, είμαι εκπαιδευτικός, είμαι ορειβάτης, είμαι κηπουρός. Είμαι δηλαδή ένας άνθρωπος που ασχολείται με αυτές τις δραστηριότητες, όχι πρωτίστως μια γυναίκα που ασχολείται με όλα αυτά. Σήμερα, οι νεοφεμινίστριες προτάσσουν διαρκώς ότι οι γυναίκες είναι μια ομάδα θυμάτων, η οποία διατρέχει μονίμως τον κίνδυνο να υποστεί βία κάθε μορφής, όχι διακρίσεις εις βάρος τους αλλά βία, επειδή είναι γυναίκες. Αυτό το νέο ρεύμα εγγράφεται στον δημόσιο διάλογο περί ταυτοτήτων: είμαι γυναίκα, αυτή είναι η ταυτότητά μου. Και αυτομάτως, είμαι θύμα. Είναι τόσο έντονος αυτός ο διάλογος περί

θύματος ώστε ενίοτε το να είσαι θύμα γίνεται εύσημο*, πρόκειται για ιδεολογία που εκφράζεται ως “πάθος για θυματοποίηση”».

Για την Κανόν, αντιθέτως, ο φεμινισμός είναι ένα κίνημα χαρούμενο, «ένα κίνημα που ωθεί τις γυναίκες να αποκτήσουν περισσότερη ισχύ, να διεκδικούν την ισότητα με τους άνδρες. Όταν προτάσσουμε το φύλο ή το χρώμα του δέρματος ως ταυτότητα, επί της ουσίας επιμένουμε σε χαρακτηριστικά μας τα οποία δεν μπορούμε να αλλάξουμε. Οι “κλασικές” φεμινίστριες επιμένουμε στα χαρακτηριστικά που μπορούμε να αλλάξουμε, επιμένουμε στην ελευθερία, στη δυνατότητα να αλλάξουμε τα πράγματα. Αντιθέτως, ο νεοφεμινισμός και οι θεωρίες ταυτότητας φύλου επιμένουν σε ένα είδος ντετερμινισμού**, τον οποίο εμείς επιδιώκουμε να ξεπεράσουμε».

* *εύσημο*: διάκριση

** *ντετερμινισμός*: ατιοκρατία, (στο κείμενο) το φύλο προκαθορίζει τον κοινωνικό ρόλο του ατόμου

[Μαρίλια Παπαθανασίου, εφ. Το Βήμα 28-05-2023].

ΚΕΙΜΕΝΟ 3

«Μια φοβερή παρηγοριά»
(απόσπασμα διηγήματος)

Πριν από τρεις εβδομάδες με σούταραν από τη δουλειά και τώρα οι σταγόνες έσκαγαν με δύναμη στο παρμπρίζ σαν αλεξιπτωτιστές που τους πρόδωσε το αλεξιπτωτό τους.

Παρασκευή απόγευμα, διαδήλωση στα Προπύλαια, η Πανεπιστημίου κλειστή. Μπλοκαρισμένος στο φανάρι του Attica, κοίταζα τον κόσμο στα πεζοδρόμια και σ’ άλλα αυτοκίνητα κι αναρωτιόμουν πώς πέρασε κιόλας η βδομάδα και πώς θα περνούσε εκείνη που ερχόταν, αν θα τα κατάφερνα, από Δευτέρα τουλάχιστον, να φανώ άντρας και να πω τη ναλήθεια στην Αντριάνα – μα είναι τώρα όνομα αυτό για γυναίκα; –, να φανώ άντρας, να πάψω να κρύβομαι, να τη βάλω να καθίσει απέναντί μου, να την κοιτάξω στα μάτια και να της πω το και το. Γιατί πάνε κιόλας τρεις βδομάδες που με έδιωξαν από τη δουλειά κι ακόμα κρύβομαι, τρεις βδομάδες τώρα φεύγω κάθε πρωί κανονικά από το σπίτι, αλλά δεν πάω στη δουλειά, αφού δεν έχω πια δουλειά, μόνο γυροφέρνω με το Micra ώρες ολόκληρες από τη μια άκρη της Αθήνας στην άλλη κι ακόμα παραπέρα – Λαύριο, Πέραμα, Ραφήνα –, και ξέρω βέβαια πως δεν μπορεί να συνεχιστεί για πολύ ακόμα αυτό. Τι σόι άντρας είναι αυτός που κρύβεται από τη γυναίκα του, που της λέει ψέματα, που αρνείται να αντιμετωπίσει στα ίσα την πραγματικότητα, να πει πως ό,τι έγινε έγινε και να προχωρήσει παρακάτω – άσε κιόλας που δεν συμφέρει καθόλου αυτή η ιστορία, γιατί ήδη έχω χαλάσει ένα κάρο λεφτά στις βενζίνες.

Κοίταζα τον κόσμο γύρω μου και τα κόκκινα φώτα των αυτοκινήτων που αναβόσβηναν μπροστά μου κι άκουγα τις σφυρίχτρες των τροχονόμων και τις φωνές από τη διαδήλωση στο βάθος. Οι αληθινοί άντρες, οι άντρες οι σωστοί, δεν αναχαράζουν* τα περασμένα, δεν κολλάνε στο παρελθόν. Οι αληθινοί άντρες έχουν κοντή μνήμη και ψηλά ποδάρια, ξεχνούν και τρέχουν, ξεχνούν και τρέχουν μπροστά. Οι αληθινοί άντρες προχωράνε μπροστά, δεν κάνουν κύκλους. Οι αληθινοί άντρες είναι πρακτικοί, έχουν τετράγωνο μυαλό και τρίγωνη καρδιά. Οι αληθινοί άντρες σκέφτονται πρακτικά, αντιδρούν πρακτικά, πονάνε πρακτικά. Οι αληθινοί άντρες πράττουν πρακτικά. [...]

* *αναχαράζουν*: σκαλίζουν

[Χρήστος Οικονόμου, *Οι κόρες του Ηφαιστείου. Διηγήματα*, εκδ. Πόλις, 2017, σσ. 163-164].

Θέμα Α

- A1.** Να αποδώσετε συνοπτικά σε μία παράγραφο 60-70 λέξεων τις απόψεις του συγγραφέα του Κειμένου 1 για την κοινωνική θέση της γυναίκας.

Μονάδες 20

Θέμα Β

- B1.** Να γράψετε στο τετράδιό σας δίπλα στον αριθμό της Στήλης Α το γράμμα από τη Στήλη Β που αντιστοιχεί στην ορθή απάντηση με βάση το περιεχόμενο των αντίστοιχων κειμένων (χωρίς αναφορά σε χωρία των κειμένων):

Στήλη Α	Στήλη Β
1. Στην πρώτη παράγραφο του Κειμένου 1 υποστηρίζεται ότι	α. η υποταγή των γυναικών στους άντρες παρουσιάζεται περιστασιακά στην ιστορία της ανθρωπότητας.
	β. το ζήτημα της ισότητας των γυναικών διαχρονικά κυριαρχούσε στις δημόσιες συζητήσεις.
	γ. μέχρι τον 20ό αιώνα ο δημόσιος λόγος δεν αναδείκνυε το ζήτημα της ισότητας των γυναικών.
2. Στη δεύτερη παράγραφο του Κειμένου 1 υποστηρίζεται ότι η αντίληψη για την κατώτερη θέση της γυναίκας	α. είναι ανώδυνη.
	β. αφορά εξίσου και άλλες κοινωνικές ομάδες.
	γ. προκαλεί βίαιες συμπεριφορές.
3. Στην τρίτη παράγραφο του Κειμένου 1 η βία στον δυτικό κόσμο	α. απουσιάζει παντελώς.
	β. διώκεται από τον νόμο.
	γ. εκδηλώνεται μόνο ως σεξουαλική παρενόχληση.
4. Στην τελευταία παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας	α. αδιαφορεί για την αξία των ημερών μνήμης.
	β. προτρέπει τον αναγνώστη να αναστοχαστεί.
	γ. απαξιώνει τον προβληματισμό σχετικά με τη βία κατά των γυναικών.
5. Στην πρώτη παράγραφο του Κειμένου 2 υποστηρίζεται ότι σήμερα	α. ο νεοφεμινισμός παρουσιάζει τη γυναίκα ως θύμα.
	β. έχουν εξαλειφθεί οι διαφορές μεταξύ ανδρών και γυναικών.
	γ. ο νεοφεμινισμός και ο κλασικός φεμινισμός ταυτίζονται.

Μονάδες 15

- B2.** Στην πρώτη παράγραφο του Κειμένου 2 («Για την Μπελίντα...θυματοποίηση»), η συνοχή εξασφαλίζεται με τις εξής διαρθρωτικές λέξεις: Προφανώς, όμως, δηλαδή, επειδή, ώστε. Να εξηγήσετε τι δηλώνουν οι

παραπάνω λέξεις (μονάδες 5), κάνοντας αναφορά στα νοήματα που αυτές συνδέουν στην κάθε περίπτωση. (μονάδες 5)

Μονάδες 10

B3. α. Πρόθεση του συγγραφέα στην τελευταία παράγραφο του Κειμένου 1 («Ξέρω... δικαιοσύνη») είναι να ευαισθητοποιήσει τον αναγνώστη / την αναγνώστρια για τις αδικίες σε βάρος των γυναικών. Να αναφέρετε δύο (2) διαφορετικές μεταξύ τους γλωσσικές επιλογές / εκφραστικά μέσα με τα οποία υπηρετείται η πρόθεσή του (μονάδες 2) και να εξηγήσετε σύντομα τη λειτουργία καθενός από αυτά. (μονάδες 4)

β. Η δεύτερη παράγραφος του Κειμένου 2 («Για την Κανόν...ξεπεράσουμε») οργανώνεται στη βάση της αντίθεσης. Να βρείτε τα δύο μέρη της αντίθεσης (μονάδες 2) και να εξηγήσετε πώς αυτή η επιλογή εξυπηρετεί τον σκοπό της Μπελίντα Κανόν.(μονάδες 2)

Μονάδες 10

Θέμα Γ

Γ1. Στο Κείμενο 3, να παρουσιάσετε και να ερμηνεύσετε τη συναισθηματική κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο πρωταγωνιστής αξιοποιώντας τρεις (3) διαφορετικούς κειμενικούς δείκτες. Πώς κρίνετε την αντίδρασή του; (150-200 λέξεις)

Μονάδες 15

Θέμα Δ

Θέμα Δ

Δ1. Με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ως εκπρόσωπος της μαθητικής σας κοινότητας, εκφωνείτε ομιλία (350-400 λέξεις) στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου της περιοχής σας.

α) Να αναφέρετε φαινόμενα παραβίασης των δικαιωμάτων της γυναίκας στη σύγχρονη εποχή στον ιδιωτικό και δημόσιο βίο·

β) εσείς, ως νέα γενιά, μπορείτε να συμβάλλετε έμπρακτα στην επίτευξη της ισότητας των φύλων;

Όποια κι αν είναι η άποψή σας, να την υποστηρίξετε τεκμηριωμένα αξιοποιώντας δημιουργικά και τα κείμενα αναφοράς (Κείμενα 1, 2, 3).

Μονάδες 30

Νεοελληνική Γλώσσα και Λογοτεχνία Ενδεικτικές Απαντήσεις

A1. Κοινωνική θέση της γυναίκας:

- διαχρονική υποτίμηση του γυναικείου φύλου τόσο στον χώρο της διανοήσης όσο και στον δημόσιο λόγο
- διαιώνιση πατριαρχικών στερεοτύπων που οδηγούν στην καταπάτηση των γυναικείων δικαιωμάτων
- παρά την προστασία των γυναικών από τον νόμο τουλάχιστον στη Δύση, εκδηλώσεις βίας και εκμετάλλευσης συνεχίζουν να υφίστανται

Ο Στ. Τσακυράκης θεωρεί ότι οι γυναίκες διαχρονικά καταπιέστηκαν, ενώ αμφισβητήθηκε η ανθρώπινη υπόστασή τους, ακόμη και από στοχαστές. Η αντιμετώπιση των γυναικών μέσα στις πατριαρχικές κοινωνίες ως «αντικειμένων» νομιμοποίησε τη βία και την εκμετάλλευσή τους, σε βαθμό

ισχυρότερο από την κοινωνική ή ρατσιστική καταπίεση. Ακόμη και σήμερα σε πολλές περιοχές η βία, παρά τη νομική απαγόρευσή της, συνεχίζεται. Απαιτείται, λοιπόν, ανάληψη της ευθύνης και αγώνας για τη δικαίωση των γυναικών. 71 λέξεις

B1.

1γ, 2γ, 3β, 4β, 5α

B2.

Προφανώς→ επιβεβαιώνει, εκφράζει συμφωνία, επαληθεύει, δίνει έμφαση στο ότι οι διαφορές ανάμεσα στα δύο φύλα αδιαμφισβήτητα υπάρχουν

Όμως→ αντίθεση ανάμεσα στην ανθρωπινή ιδιότητα και στην έμφυλη ταυτότητα

Δηλαδή→ επεξήγηση· επεξηγείται ο όρος άνθρωπος ο οποίος είναι ανεξάρτητος του βιολογικού φύλου

Επειδή→ αιτιολόγηση· αιτιολογεί τη θέση των νεοφεμινιστριών ότι οι γυναίκες υφίστανται βία και όχι απλώς διακρίσεις εξαιτίας του φύλου τους

Όστε→ αποδίδει το αποτέλεσμα του έντονου διαλόγου για τη θυματοποίηση που οδηγεί τελικά στην πεποίθηση ότι το να είναι η γυναίκα θύμα αποτελεί κάποιου είδους διάκριση

B3α.

Ο συγγραφέας θέλει να ευαισθητοποιήσει τον αναγνώστη σχετικά με τις διακρίσεις σε βάρος των γυναικών με αφορμή την ημέρα μνήμης κατά της έμφυλης βίας. Χρησιμοποιώντας α' πληθυντικό πρόσωπο (αναλογιζόμαστε συμπονούμε) δηλώνει τη συλλογική ευθύνη και στάση. Η υποτακτική έγκλιση, στο πλαίσιο της δεοντικής τροπικότητας, («να αναλογιζόμαστε, να συμπονούμε, να οραματιζόμαστε») προτρέπει στην αλλαγή στάσης, στην αντιμετώπιση της αδικίας εναντίον των γυναικών

[επίσης: Χρησιμοποιώντας συναισθηματικά φορτισμένες λέξεις, όπως «θύματα», «αδικία», «ενοχή» επιδιώκει τη συγκίνηση του αναγνώστη και την ευαισθησία του για την αδικία απέναντι στις γυναίκες. Προς αυτή την κατεύθυνση συντελεί αφενός η υπερβολή («από καταβολής κόσμου») και αφετέρου το αξιολογικό επίθετο υπερθετικού βαθμού («τη μεγαλύτερη αδικία»)].

B3β.

Η δεύτερη παράγραφος του Κειμένου 2 οργανώνεται με τη μέθοδο της αντίθεσης, γεγονός που επιβεβαιώνεται από την επανάληψη του επιρρήματος «αντιθέτως». Συγκεκριμένα, η Μπελίντα Κανόν αντιθέτει τις «έννοιες» του «φεμινισμού» και του «νεοφεμινισμού». Από τη μία ο κλασικός φεμινισμός ως κίνημα εστιάζει στη διεκδίκηση της ισότητας των δυο φύλων χωρίς να προκρίνει τα έμφυλα χαρακτηριστικά, ενώ ο νεοφεμινισμός τονίζει την άποψη ότι το φύλο προκαθορίζει τον κοινωνικό ρόλο του ατόμου. Η ίδια τάσσεται υπέρ του φεμινισμού τον οποίο και χαρακτηρίζει ως «χαρούμενο κίνημα». Μέσω της αντίθεσης γίνονται κατανοητά τα χαρακτηριστικά του κάθε κινήματος καθώς και ότι η ίδια πιστεύει ότι ο νεοφεμινισμός αποτελεί αλλοίωση των διακηρύξεων του φεμινισμού και κατακρίνει τα σφάλματά του.

Θέμα Γ

Σε ένα κείμενο που αναδεικνύει την υποχρέωση του ανδρικού φύλου να ανταποκρίνεται στα πρότυπα και τα κοινωνικά στερεότυπα, ο πρωταγωνιστής φαίνεται να βιώνει μια ποικιλία αρνητικών συναισθημάτων. Ο ομοδιηγητικός πρωτοπρόσωπος αφηγητής περιπλανιέται **αποκαρδιωμένος και ματαιωμένος** στην Αθήνα και αναρωτιέται πώς θα βρει το κουράγιο να αποκαλύψει το γεγονός της πρόσφατης απόλυσής του στη γυναίκα του. Μέσω του εσωτερικού μονολόγου («αν θα τα κατάφερα...να της πω το και το») διακρίνονται το **άγχος**, η **πικρία** και η **πίεση** που τον έχουν καταβάλει,

επειδή δεν έχει το θάρρος να παραδεχτεί το πρόβλημα με το οποίο έχει έρθει αντιμέτωπος ούτε στην ίδια του τη σύζυγο. Μάλιστα, σχολιάζοντας το όνομα της γυναίκας του («μα είναι...για γυναίκα») φαίνεται εντονότερα η **ντροπή** του, επειδή αδυνατεί να ανταποκριθεί στο κοινωνικό πρότυπο της ισχύος που επιτάσσει η κοινωνία για το φύλο του. Σκόπιμα επαναλαμβάνεται η φράση «αληθινοί άντρες», ώστε να δοθεί έμφαση στο έμφυλο στερεότυπο σύμφωνα με το οποίο οι άνδρες (πρέπει να) έχουν την ικανότητα να ξεπερνούν γρήγορα και αποτελεσματικά οποιαδήποτε αντιξοότητα της ζωής. Η συναισθηματική αποστασιοποίηση («τρίγωνη καρδιά») και ο ορθολογικός προσανατολισμός σκέψης και δράσης («τετράγωνο μυαλό») των κοινωνικά αποδεκτών ανδρών έρχονται σε αντίθεση με την αγωνία και αναβλητική στάση του ήρωα, εντείνοντας το αίσθημα **ταπείνωσης**.

Κατά τη γνώμη μου, η στάση του ήρωα είναι κατανοητή. Η αντίδρασή του είναι απόρροια των κοινωνικών στερεοτύπων που βάζουν το φύλο του και που τον κάνουν να αισθάνεται –ίσως άδικα- ανεπαρκής. Είναι πράγματι δύσκολο για έναν άνθρωπο να αποποιηθεί τον ρόλο που η κοινωνία κατασκεύασε για αυτόν.

Θέμα Δ

Επικοινωνιακό πλαίσιο: ομιλία στον Δήμο → προσφώνηση, αναφορά στην περίπτωση επικοινωνίας στον πρόλογο, αποφώνηση

α) φαινόμενα παραβίασης: σεξουαλικές παρενοχλήσεις, βιασμοί, πρόσφατα περιστατικά γυναικοκτονιών, βία πάσης φύσεως, revenge porn, εκμετάλλευση στον χώρο εργασίας/καταπάτηση εργασιακών δικαιωμάτων, υποεκπροσώπηση στην πολιτική, αναπαραγωγή στερεοτύπων (γυναίκα νοικοκυρά, μητέρα, σύζυγος, ως σκεύος ηδονής, ως αντικείμενο, εγκλωβισμένη στα πρότυπα ομορφιάς)

β) δράσεις: αναθεώρηση προτύπων, αξιών, ενημέρωση και απόρριψη πατριαρχίας

→ η άποψη των νέων υπέρ της ουσιαστικής ισότητας να διατυπώνεται ρητά στα ΜΚΔ καθώς αυτή είναι η «φωνή» τους

→ συμμετοχή σε διαδηλώσεις φεμινιστικών οργανώσεων

→ Υποστήριξη κινημάτων όπως το «me too»

→ και κυρίως οι νέοι οφείλουν να σέβονται έμπρακτα το γυναικείο φύλο, να αναγνωρίζουν την ισότητα, να μην σιωπούν αλλά να παρεμβαίνουν, να αντιστέκονται, να καταδικάζουν αλλά και να καταγγέλλουν οποιοδήποτε φαινόμενο καταπάτησης των δικαιωμάτων των γυναικών στον καθημερινό βίο

ΣΧΟΛΙΟ

Πρόκειται για μια εξέταση με, καταρχάς, εύστοχα, ενδιαφέροντα, σύγχρονα κείμενα.

Τα θέματα είναι αρκετά τυπικά και αναμενόμενα, χωρίς ιδιαίτερες δυσκολίες. Εικάζουμε ότι όποια απώλεια μορίων θα προέλθει από εκφραστικές ατέλειες και απεραντολογίες των μαθητών/τριών.

Η παραγωγή λόγου συμβατική, στις δυνατότητες μαθητών/τριών. Και εδώ η τελική επίδοση θα κριθεί από την ικανότητα των παιδιών να ανταποκριθούν στο πλαίσιο της επικοινωνίας, να αρθρώσουν –όσο είναι δυνατόν- αυθεντικό λόγο, να μην αναμασούν έτοιμες συνταγές.

Το απόσπασμα του λογοτεχνικού κειμένου αντιστοιχεί στις δυνατότητες των παιδιών.

Οι ενδεικτικές απαντήσεις της ΚΕΕ, χρειάζονται περισσότερη προσοχή